

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně

XX

bytem XX

zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou

Frank Bold advokáti, s.r.o., sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2019, č. j. MV-56870-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 6. 2019, č. j. MV-56870-4/SO-2019, se zrušuje pro nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Nezbedy,

advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 3. 2019, č. j. OAM-11856-29/DP-2018, a řízení bylo zastaveno podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z důvodu zjevné bezpředmětnosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žaloba

2. Žalobkyně namítala, že porušení zákona ze strany žalované spočívalo v tom, že pro zastavení řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu nebyl dán důvod zjevné bezpředmětnosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009-68, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2013, č. j. 30 A 94/2012-41, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) vyložila žalobkyně, že výraz, že „žádost se stala „zjevně bezpředmětnou“ znamená, že toto ustanovení dopadá pouze na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. „Bespředmětnost“ je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobkyně.“
3. Žalobkyně tvrdila, že případné kladné meritorní vyřízení její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní má na její právní postavení vliv, protože, požádala-li by v budoucnu o trvalý pobyt na území České republiky, započítaly by se jí do doby stanovené § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců 10,5 měsíce, které uplynuly mezi 30. 6. 2018, kdy jí uplynula platnost předchozího víza k pobytu nad 90 dnů, a 15. 5. 2019, tedy dnem, kdy nabylo platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území České republiky za účelem studia na Technické univerzitě v Liberci. Naopak zastavení řízení žalovanou pro bezpředmětnost, ke kterému došlo, má pro žalobkyni stejný význam, jako případné zamítavé rozhodnutí správního orgánu I. stupně o její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, protože uvedená doba 10,5

měsíců se jí nebude moci v budoucnu započítat do doby nepřetržitého pobytu na území České republiky stanovené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a negativně se projeví též možným pozdějším nabytím státního občanství České republiky, požádala-li by o něj v budoucnu. Z tohoto rozdílu žalobkyně dovodila, že další řízení o její žádost ze dne 7. 6. 2018 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní nebylo zjevně bezpředmětné ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a že napadeným rozhodnutím žalované došlo k zásahu do práv žalobkyně zaručených v § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu a v § 3 správního řádu.

4. S odkazem na možnost soudu dle § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušit podle okolností rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, žalobkyně navrhla zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně namítala nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, která měla spočívat v tom, že správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil zjištěný skutkový stav, když spatřoval závažnou překážku pobytu žalobkyně na území České republiky ve skutečnosti, že si žalobkyně již na konci června 2018 byla vědoma, že účel dlouhodobého pobytu (tj. navštěvování kurzu odborného českého jazyka a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole), jež jí měl být povolen dle předloženého potvrzení o studiu na dobu od 1. 7. 2018 do 30. 9. 2019, plnit v převážné části tohoto období nebude, protože odjede na prázdniny do země původu, a tento účel pak skutečně neplnila. Žalobkyně namítala stejně jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí řádné plnění účelu pobytu a všech náležitostí k vydání povolení k dlouhodobému pobytu, vnitřní rozpornost závěrů učiněných správním orgánem I. stupně, jejich rozpor se zákonnými ustanoveními a procesní pochybení. Jako důkazy k prokázání svých tvrzení navrhla žalovaná správní spis vedený správním orgánem I. stupně, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 3. 2019, napadené rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2019 a související doručenkou a kopii potvrzení o studiu žalobkyně.
5. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalované a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

6. V písemném vyjádření k žalobě ze dne 20. 9. 2019 žalovaná uvedla, že žalobkyně nemůže být negativně dotčena napadeným rozhodnutím, protože předmětem řízení bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní a ať už by bylo o její žádosti rozhodnuto jakkoliv, žalobkyně měla zajištěné stejné pobytové oprávnění na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalovaná dále argumentovala, že dopad napadeného rozhodnutí na případné řízení o povolení k trvalému pobytu je sekundární a nepřímý, neboť v řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu není rozhodováno o povolení trvalého pobytu a ani takové řízení nelze považovat za předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu. I kdyby byly do pojmu bezpředmětnosti zahrnuty i nepřímé důsledky napadeného rozhodnutí, nelze dle žalované hovořit o zásahu do práv žalobkyně, protože

žádná taková práva aktuálně nebyla uplatňována podáním žádosti o trvalý pobyt, jde tedy o skutkovou okolnost, kterou žalovaná nemohla zohlednit.

7. Žalovaná nad rámec vyjádření k žalobě uvedla, že i kdyby odvolání žalobkyně meritorně projednala, rozhodla by podle 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a změnila výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že by žádost zamítla a povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců by nevydala, protože žalobkyně neplnila na území České republiky účel, pro který jí bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který jí mělo být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, což obsáhle odůvodnila obsahem předloženého správního spisu.
8. Žalovaná navrhovala, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

IV. Replika žalobkyně

9. V písemné replice k vyjádření žalované ze dne 17. 10. 2019 žalobkyně znovu rozvedla, že závěr správního orgánu I. stupně, že již na konci června 2018 si byla vědoma, že účel dlouhodobého pobytu jiné/ostatní, jenž jí měl být povolen, plnit v převážné části tohoto období nebude, protože odjede na prázdniny do země původu, a tento pak skutečně neplnila, byl nesprávný a nezákonný, a uvedla argumenty, ze kterých dovozovala plnění účelu pobytu v posuzovaném období. Žalobkyně znovu detailně popsala, že spatřuje nezákonnost zastavení řízení o udělení dlouhodobého pobytu za účelem jiné/ostatní žalovanou pro bezpředmětnost v tom, že tím dojde ke změně v jejím právním postavení, a sice, že se jí dle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců doba 10,5 měsíce, kterou mezi 30. 6. 2018 a 15. 5. 2019 pobývala na území České republiky na základě fikce dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nezapočte do celkové doby nepřetržitého pobytu na území České republiky pro účely případného budoucího posuzování vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně namítá, že se pro žalovanou nejedná o neznámou skutkovou okolnost, ale o zákonný důsledek zastavení řízení o žádosti žalobkyně, se kterým je žalovaná obeznámena, resp. má být obeznámena.
10. Na závěr se žalobkyně obsáhle vyjádřila k argumentu žalované, že ani při meritorním posouzení jejího odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, by nedošlo ke kladnému vyřízení její žádosti ze dne 7. 6. 2018 o dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem jiné/ostatní, ale její žádost by žalovaná opětovně zamítla z důvodu neplnění účelu pobytu podle § 46 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně uvedla, že považuje znění § 64 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a související aplikační praxi žalované za diskriminační, když za plnění účelu pobytu studium pokládá vedle studia na vysoké škole toliko absolvování jazykové a odborné přípravy organizované veřejnou vysokou školou a nikoli absolvování jazykového vzdělávání poskytovaného jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky.

V. Zjištění ze správního spisu

11. Žalobkyně podala správnímu orgánu I. stupně dne 7. 6. 2018 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní, přičemž účel

pobytu doložila potvrzením o studiu denního kurzu odborného českého jazyka a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole v Pražském vzdělávacím středisku – jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky s. r. o. (dále jen „PVS“) ze dne 5. 4. 2018 s dobou trvání kurzu od 7. 9. 2017 do 30. 9. 2018.

12. Ve věci uvedené žádosti žalobkyně správní orgán I. stupně z informačního systému cizinců zjistil, že žalobkyně v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu pobývala na území České republiky na základě vízového pobytu na 90 dní za účelem jiné/ostatní s platností od 7. 9. 2017 do 30. 6. 2018, přičemž doložený účel pobytu byl stejný jako v případě uvedené žádosti. Správní orgán I. stupně si v rámci prošetřování plnění účelu pobytu zejména vyžádal od PVS dne 22. 6. 2018 docházku žalobkyně do kurzu odborného českého jazyka a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole v období 7. 9. 2018 do 30. 9. 2018, provedl důkaz výsledkem svědků, a sice dne 19. 9. 2018 pana [REDACTED], jednatele [REDACTED], dne 31. 10. 2018 paní E. G., zástupkyně ředitele PVS, a dne 22. 11. 2018 žalobkyně, a stejného dne pořídil kopii cestovního pasu žalobkyně.
13. Dne 4. 3. 2019 rozhodl správní orgán I. stupně o uvedené žádosti žalobkyně tak, že žádost zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevydal, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území České republiky, kterou spatřoval ve skutečnosti, že si žalobkyně již na konci června 2018 byla vědoma, že účel dlouhodobého pobytu (tj. navštěvování kurzu odborného českého jazyka a odborné přípravy ke studiu na vysoké škole), jež jí měl být povolen dle předloženého potvrzení o studiu na dobu od 1. 7. 2018 do 30. 9. 2019, plnit v převážné části tohoto období nebude, protože odjede na prázdniny do země původu, a tento účel pak skutečně neplnila, když v době 2. 7. 2018 až 27. 8. 2018 byla nepřítomná v České republice, což bylo doloženo otisky přechodových razítek v cestovním pasu žalobkyně. Dále správní orgán I. stupně zjistil rozporuplný údaj o prezenci žalobkyně na uvedeném kurzu v docházkovém listu, kdy po celý měsíc červenec má žalobkyně potvrzenou přítomnost, byť nebyla na území České republiky, a v září nebyla vedena jako frekventantka uvedeného kurzu vůbec.
14. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně podala dne 2. 4. 2018 k žalované odvolání, jímž se domáhala, aby její žádosti ze dne 7. 6. 2018 žalovaná vyhověla a povolení k dlouhodobému pobytu vydala, případně, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, z důvodů, že správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil zjištěný skutkový stav. Žalobkyně namítala řádné plnění účelu pobytu a všech náležitostí k vydání povolení k dlouhodobému pobytu, vnitřní rozpornost závěrů učiněných správním orgánem I. stupně a jejich rozpor se zákonnými ustanoveními a procesní pochybení správního orgánu I. stupně.
15. Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 6. 2019 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a řízení zastavila podle § 90 odst. 4 správního řádu z důvodu zjevné bezpředmětnosti ve

smyslu

§ 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. V rámci odvolacího řízení žalovaná z informačního systému cizinců zjistila, že žalobkyni bylo k její žádosti ze dne 4. 3. 2019 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia s platností od 15. 5. 2019

do 14. 5. 2020, kdy jako doklad potvrzující účel pobytu žalobkyně předložila potvrzení o studiu vydané Technickou univerzitou v Liberci ze dne 22. 2. 2019 a 27. 3. 2019. Ze skutečnosti,

že žalobkyni bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia, žalovaná dovedla s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009-68, že se žádost žalobkyně ze dne 7. 6. 2018 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní stala zjevně bezpředmětnou ve smyslu

§ 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, protože žalobkyně může v žádosti deklarovaný účel pobytu plnit i v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s, v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
17. Podstatou sporu je otázka, zda bylo na místě, aby žalovaná podle § 90 odst. 4 správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a řízení o žádosti žalobkyně ze dne 7. 6. 2018 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní zastavila s odůvodněním, že se žádost žalobkyně stala zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Není na soudu, aby v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí žalované o zastavení řízení posuzoval, zda by měla být žalobkynina žádost dne 7. 6. 2018 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní vyřízena kladně nebo zamítnuta, proto se soud ani argumenty účastníků ve vztahu k této problematice nezabýval.
18. Podle § 90 odst. 4 správního řádu *jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.* Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu *zastaví správní orgán usnesením řízení o žádosti, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.* Správní řád neobsahuje bližší vymezení, co se rozumí zjevnou bezpředmětností žádosti. K zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 19. 3. 2012, č. j. 8 As 103/2011-92, ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009-68, nebo Městský soud v

Praze v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 11 Ca 322/2008-39. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009-68, na nějž se odvolávala žalobkyně i žalovaná, s odkazem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2009, č. j. 10 Ca 15/2009-49, uvedl, že „*důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam, např. v situaci, kdy žadatel o některé z povolení k pobytu na území ČR posléze získá státní občanství ČR.*“ Jinými slovy, Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku vyslovil, že zjevnou bezpředmětnost je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoliv rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žadatele.

19. Nejvyšší správní soud ve výše citovaných rozsudcích setrvale judikuje, že důvod pro zastavení řízení uvedený v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy zjevnou bezpředmětnost žádosti, je třeba posuzovat jako neurčitý právní pojem restriktivně, neboť správní orgán zastaví řízení, aniž by o žádosti účastníka řízení meritorně rozhodl. Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že v důsledku změny okolností rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam. Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 70/2017-29, v této souvislosti bral do úvahy (byť při přezkumu řízení stavebního, nikoliv pobytového), že „*pro stěžovatele ale i pro stavebníka je nepochybně rozdíl, pokud je stavební povolení vydáno nebo zrušeno spolu se zastavením stavebního řízení a též oproti stavu, kdy došlo pouze ke zrušení rozhodnutí o odvolání soudem, avšak nikoli též ke zrušení stavebního povolení.*“
20. Přestože se rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 70/2017-29, týkal skutkově a právně zcela odlišného případu, jeho závěr byl pro soud výkladovým vodítkem. V daném případě Nejvyšší správní soud posuzoval, jaký by mělo význam pro právní postavení stěžovatele potenciální kladné meritorní rozhodnutí na rozdíl od rozhodnutí o zrušení prvostupňového rozhodnutí spolu se zastavením řízení podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a na rozdíl od jiných způsobů skončení řízení. Lze tedy zobecnit, že při existenci významu potenciálního kladného meritorního rozhodnutí pro stěžovatele neshledává Nejvyšší správní soud důvod pro zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost žádosti.
21. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

22. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci,*
který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let. Podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců *se však do doby dle odstavce 1 nezapočítává mimo jiné také doba pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4; to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno.*
23. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně pobývala od 30. 6. 2018, kdy uplynula platnost jejího víza k pobytu na území nad 90 dnů, do 15. 5. 2019, kdy nabylo platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území za účelem studia, na území České republiky právě na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vzniklo žalobkyni na základě podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní dne 7. 6. 2018 v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Lze souhlasit s žalovanou (a žalobkyně tento závěr ani nerozporuje), že žalobkyně může v žádosti ze dne 7. 6. 2018 deklarovaný účel pobytu jiné/ostatní plnit v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 15. 5. 2019 do 14. 5. 2020, které bylo vydáno správním orgánem I. stupně dne 28. 3. 2019,
a že ať už by bylo o žádosti žalobkyně ze dne 7. 6. 2018 rozhodnuto meritorně jakkoliv, její právo pobývat v České republice na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu
za účelem jiné/ostatní by nebylo nijak dotčeno.
24. Aniž by soud předjímal způsob meritorního rozhodnutí žalované o žádosti žalobkyně ze dne 7. 6. 2018, konstatuje, že pro žalobkyni je nepochybně rozdíl v jejím právním postavení, v případě, že dojde ke kladnému meritornímu vyřízení předmětné žádosti, nebo když bude její žádost zamítnuta či vyřízena jiným způsobem. Soud se ztotožňuje s argumentací žalobkyně,
že rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 7. 6. 2018 o povolení k dlouhodobému pobytu má vliv na její právní postavení, neboť v případě kladného rozhodnutí žalované se ze zákona stane doba pobytu žalobkyně na území České republiky od 30. 6. 2018 do 15. 5. 2019 na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (tzv. fikce pobytu) dobou započitatelnou do doby nepřetržitého pobytu na území České republiky pro účely posuzování žádosti o povolení trvalého pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců [srov. § 68 odst. 3 písm. f) věta za středníkem zákona o pobytu cizinců]. Naopak v případě jiného rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 7. 6. 2018 zůstane ze zákona doba pobytu žalobkyně na území České republiky od 30. 6. 2018 do 15. 5. 2019 na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců dobou nezapočitatelnou do doby nepřetržitého pobytu na území České republiky pro účely posuzování žádosti o povolení trvalého pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců [srov. § 68 odst. 3 písm. f) věta před středníkem zákona o pobytu cizinců].

25. Soud nesdílí ani názor žalované, že výše popsany případný důsledek meritorního rozhodnutí žalované o žádosti žalobkyně ze dne 7. 6. 2019 je sekundární, nepřímý a nepředvídatelný,
a tedy při rozhodování žalované nemusel být zohledněn. Skutečnost, zda bude předmětná doba pobytu žalobkyně na území České republiky na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců započitatelná do doby nepřetržitého pobytu na území pro účely posuzování žádosti o povolení trvalého pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců
či nikoliv, je přímý zákonný důsledek rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 7. 6. 2018.
26. Žalovaná tedy pochybila, pokud k odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 4 správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a řízení o žádosti žalobkyně ze dne 7. 6. 2018 o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem jiné/ostatní zastavila s odůvodněním, že se žádost žalobkyně stala zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu v důsledku následně vydaného povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia.

VII. Závěr a náklady řízení

27. Soud vzhledem k shora uvedenému považuje žalobu za důvodnou, proto zrušil napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil k dalšímu řízení žalované. V dalším řízení je žalovaná dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, a bude její povinností o podaném odvolání rozhodnout meritorně.
28. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobkyně a žalované. Soud ve správním soudnictví dokazování obsahem správního spisu neprovádí.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. Ve věci měla úspěch žalobkyně, soud jí proto proti žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla v řízení před soudem zastoupena advokátem, náleží jí tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování
ve výši 2 x 3 100 Kč za 2 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu). Soud tedy přiznal žalobkyni náhradu nákladů připadajících na její zastoupení ve výši 6 800 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 8 228 Kč. Soud žalobkyni nepřiznal odměnu a náhradu nákladů řízení za repliku jako třetí úkon právní služby, neboť replika ve vztahu k předmětu řízení jen opakovala předešlou žalobní argumentaci. Dále žalobkyni náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby

ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč a žalované uložil, aby tuto částku zaplatila k rukám právního zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. listopad 2019

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu